

ע"פ 61017/11/16 - אופיר אביעד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 61017-11-16 אביעד(אסיר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאווה בכור
המערער
אופיר אביעד (אסיר)

06 אפריל 2017

נגד
המשיב
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המער

ב"כ המערער - עו"ד שלומי בר

ב"כ המשיבה עו"ד גבי פאר

המערער הובא על ידי שב"ס

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה, מיום **23.11.16**, לפיו הורשע המערער בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, ונהיגה ללא רישיון רכב תקף שפקע לתקופה העולה על ששה חודשים, והושתו עליו העונשים הבאים:

13 חודשי מאסר בפועל שירוצו מאחורי סורג ובריח, תוך הפעלה **במצטבר** של עונש מאסר מותנה בן **6** חודשים מתיק 7835-12-14, והפעלה **בחופף** של מאסר מותנה בן **4** חודשים מתיק 5350-12-13,

פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים במצטבר לכל פסילה אחרת, מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום **15.6.15** נפסל המערער מלנהוג ע"י בימ"ש לתעבורה בפתח תקווה לתקופה של 31 חודשים, בנוכחותו ותוך הפקדת רישיון נהיגתו באותו היום.

ביום **25.6.16** נהג המערער בקטנוע תוצרת קואנג בכביש מספר 4311 בק"מ 8 לכיוון מזרח.

3. מטיעוני המערער עולה כי טעה בימ"ש קמא בכך שהרשיע את המערער בכתב האישום וקבע כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הוא שנהג בקטנוע.

בדיון בפני בימ"ש קמא התעוררו ספקות בשאלה האם היה זה המערער שנהג בקטנוע ואף אם מדובר ברכב מנועי.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא נתן כל משקל לעובדה כי המערער לא זוהה במקום ביצוע העבירה ולפגמים נוספים ומחדלי חקירה שפורטו בסיכומים.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא הזהיר עצמו כי מרשיע את המערער על סמך עדות יחידה של השוטר דניאל ארז, והגדיל לעשות כשקבע כי בפלילים אין על המשיבה להביא את כל הראיות או לאסוף את מכלול הראיות שניתן היה לאסוף, מבלי לתת את הדעת לקיומה של עדות יחידה של השוטר.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא ייחס משקל לעובדה כי עד התביעה הנ"ל לא ציין את צבע האופנוע, סוגו וכל פרט מזהה אחר, וכן לא ייחס משקל לתמיהות שעולות מדו"חות השוטר לגבי הזמנים.

עניין הקסדה גם הוא לא זכה להתייחסות ראויה בהכרעת דינו של בימ"ש קמא באופן שיוצר ספק של ממש בשאלת הזהוי והרציפות. כך גם לגבי הצידנית שלכאורה הייתה בין רגליו של הנהג ולא בא זכרה יותר.

טעה בימ"ש קמא בכל שייחס משקל רב לעובדה לפיה נמנע המערער מלהעיד.

במעמד הדיון נטען כי המערער בחר שלא להעיד במשפטו בבימ"ש קמא הואיל והשופט האמין כי היה באירוע רק שוטר אחד, ולא התייחס לטענת המערער כי היו במקום שוטרים נוספים.

בחקירה נחשד המערער בכך שנהג ללא קסדה, בעוד שבהודעה של השוטר שראה את מי שנהג, לא ציין כלל שהיה בלי קסדה, אז קיים ספק לעניין זה.

המערער עומד להשתחרר ממאסר עוד כשלושה וחצי חודשים.

לחילופין לעניין העונש - ביהמ"ש הטיל עונש כבד ללא קביעת מתחם ענישה. מתחם הענישה לגבי נהיגה בפסילה מתחיל בכמה חודשים, ויש להחמיר רק במקרים שיש עבירות נוספות.

פסילה של 5 שנים היא עונש כבד ולא מידתי הואיל ומדובר בעונש שהצטבר לעונש פסילה אחר, ועל כן מדובר בתקופה ארוכה מאוד שהמערער לא יוכל להוציא רישיון.

כמו כן טעה בימ"ש קמא בכך שהחמיר בעונשו של המערער בהחלטתו להפעיל את המע"ת במצטבר למאסר בפועל בתיק זה, חרף נסיבותיו האישיות והעובדה כי שהה תקופה ארוכה בתנאי מעצר קשים.

לאור כל האמור, יש לקבל את הערעור ולזכות את המערער מכל אשמה, ולחילופין - להקל בעונשו.

4. מטיעוני המשיבה עולה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

בצדק הרשיע בימ"ש קמא את המערער.

במסגרת המענה - המערער הודה בכל עובדות כתב האישום למעט העובדה שנהג בקטנוע.

מדובר בהודאה בכל העובדות, אבל בסיכומיו ביקש המערער לטעון כי אין מדובר ברכב מנועי. הלכה למעשה מדובר בבקשה לחזרה מהודיה. בימ"ש קמא התייחס לכך בהכרעת הדין - ודחה אותה.

גם לגופו של עניין - טענה זו צריכה להידחות.

השכל הישר מלמד כי גם אדם שאינו מומחה יכול להבחין כי מדובר בקטנוע, ולמעלה מכך במסגרת הודעתו במשטרה בחר המערער לשתוק בכל השאלות שנשאל, ודווקא ביחס לשאלה של מי האופנוע השיב כי אינו יודע - אך לא השיב כי אין מדובר באופנוע, בהתאם לטענה בסיכומים כאמור.

בכל הנוגע לטענת הזיהוי, השוטר העיד שתפס את המערער כשהוא נוהג ברכב והזיהוי נעשה על פי המסוף, ומאז ועד היום המערער עצור, כך שמדובר בטענה תמוהה.

השוטר אף נחקר ובימ"ש קמא מצא אותו מהימן, וערכאת ערעור אינה נוטה להתערב בממצאי מהימנות.

בימ"ש הרשיע על סמך עדות יחידה אולם שתיקתו של המערער מהווה חיזוק לראיות.

ביחס למחדלי החקירה - התייחס בימ"ש קמא וקבע כי אין בהם כדי להורות על זיכוי נאשם כאשר התביעה עמדה בנטל הראייתי הנדרש.

בכל הנוגע לגזר הדין - בימ"ש קמא קבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ל- 20 חודשי מאסר בפועל, והזכיר את רע"פ 808/13 שם נקבע מתחם שבין 7 ל- 20 חודשי מאסר.

למערער גיליון הרשעות עם 29 הרשעות קודמות ובהן עבירות חוזרות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, וכן העובדה שכבר בשנת 2015 נדון למאסר בפועל בגין עבירה זו.

בימ"ש קמא בחר להפעיל בחופף 4 חודשי מאסר מותנים, ובמצטבר רק שישה.

מאז גזר הדין של בימ"ש קמא הורשע המערער בעבירות סמים, בתאריך **17.1.17** וגם שם - בימ"ש נקט ברחמים והשית 4 חודשי מאסר בחופף לכל עונש מאסר שמרצה, ביניהם המאסר אותו מרצה היום.

לאור כל האמור, יש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

5. דין והחלטה

5.

בנסיבות אלה, דין הערעור להידחות.

לא זו בלבד כי לא נפל פגם בהכרעת דינו של בימ"ש קמא, אלא שטענותיו של המערער לעניין הכרעת הדין-משוללות כל בסיס משפטי ועובדתי.

בפתח הדברים יאמר כי בנסיבות אלה, כפר המערער בתשובתו לכתב האישום בעובדה כי נהג בקטנוע, והודה ביתר עובדות כתב האישום.

במצב דברים זה -הרי שאין מקום להעלאת טענות בדבר השאלה האם הקטנוע הינו בבחינת רכב מנועי אם לאו, רק בשלב הסיכומים בבימ"ש קמא, לא כל שכן- בשלב הערעור.

יש לציין כי המענה לכתב האישום בפני בימ"ש קמא ניתן לאחר ששיבת ההקראה נדחתה מספר פעמים, באופן שאיפשר מתן שהות מספקת למערער להפוך בחומר הראיות, ולגבש עמדתו בנוגע למיוחס לו בכתב האישום.

על כן לא נפל כל דופי בקביעתו של בימ"ש קמא לפיה מדובר **בהרחבת חזית אסורה**.

בכל הנוגע לטענות המערער בדבר הרשעתו על סמך עדות יחידה, כמו גם קיומו של ספק בדבר זהותו כמי שרכב על הקטנוע בעת האירוע- הרי שאף אלו משוללות כל יסוד.

ראשית, בחינת חומר הראיות שהונח בפני בימ"ש קמא מעלה כי התשתית הראייתית של המשיבה התבססה על עדותם של שני עדי תביעה- השוטר דניאל ארז שרון, וגובה הודעת המערער החוקר חגי דברת.

בימ"ש קמא מציין בהכרעת דינו מפורשות כי בחן בזהירות את הראיות שהובאו בפניו וכן כי התרשם באופן ישיר ממהימנות העדים, ובכלל זה- התרשם באופן חיובי מהשוטר דניאל שרון, ועל כן נתן בגרסתו אמון מלא, ומנגד- התרשם מסירובו של המערער להעיד.

שנית, מהכרעת הדין של בימ"ש קמא עולה כי התייחס באריכות לעדותו של השוטר דניאל שרון, שעיכב את המערער בשטח, בחן אותה, ואף קבע לגבי ממצאי מהימנות.

מעדותו של השוטר דניאל שרון עולה כי שמר על קשר עין רצוף עם רוכב הקטנוע עד לעצירתו בפניו, וזיהה אותו באמצעות מספר תעודת זהות, בדיקה במסוף המשטרה ותמונה, ולאחר מכן לקח אותו בעצמו לתחנת המשטרה. וכך מובא בהכרעת הדין-

"השוטר מתאר בת/1 כיצד הבחין בנאשם נוהג, עצר את הרכב, רשם את מספר

לוחית הזיהוי והעביר את הנאשם לבוחן לצורך חקירתו. כל אותה עת היה הנאשם בחזקת השוטר כך שאין ספק בליבי כי הנאשם הוא זה אשר נעצר נוהג.

(פרו' עמ' 22 ש' 16-18)

בנסיבות אלה, בדין קבע בימ"ש קמא כי מקום בו נתן אמון מלא בגרסת השוטר דניאל שרון לפיה הבחין במערער רוכב על הקטנוע, עצר אותו במקום תוך שמירת קשר עין רצוף, עצר אותו והובילו בעצמו לתחנה- לא יכולה להיות כל טענה בדבר טעות בזיהוי של המערער, ועל כן מסקנתו של בימ"ש קמא הינה סבירה, הגיונית, ומתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים.

שלישית, יש לציין כי לאורך כל הדרך, החל מעיכובו ע"י השוטר בשטח ועד להליך שמיעת הראיות בבית משפט קמא- ביכר המערער מסיבות השמורות עמו לשמור על זכות השתיקה מוחלטת. כך הצהיר בפני השוטר במעמד העיכוב בשטח (ת/3), בחר לשמור על זכות השתיקה במהלך חקירתו במשטרה (ת/5), ואף נמנע ממתן עדות בבית משפט במסגרת פרשת ההגנה.

למותר לציין כי הבחירה בהימנעות מלהעיד נאמרה במפורש מפיו של המערער במעמד הדיון והוא עמד על כך אף משהובהרה לו משמעותה של הימנעות זו, והמערער הצהיר לפרוטוקול כי הוא מבין את השלכות בחירתו זו (פרו' עמ' 16).

לא בכדי הורה המחוקק בסעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 כי מקום בו שומר נאשם על זכות השתיקה- יהיה בכך כדי לשמש חיזוק לראיות התביעה נגדו, הואיל וחזקה היא כי נאשם שיש בידו טענות הגנה טובות- ימהר וימסור אותם על מנת לנקות עצמו מחשד, כשבימ"ש קמא אף התייחס לסוגיה זו באופן רחב בהתבסס על החקיקה וההלכה הפסוקה בעניין זה.

אדרבא- בעת חקירתו במשטרה, ענה המערער לשתי שאלות בלבד לפיהן אינו יודע של מי האופנוע וכי הוא מודע לכך שמדובר בנהיגה ברכב ללא רשות- באופן שאף הוא מלמד על כי אינו מכחיש את המיוחס לו.

יש לציין כי בנסיבות אלה- נודעה משמעות רבה להתרשמותו של בימ"ש קמא ישירות מהמערער, מקום בו ציין במפורש בהכרעת הדין כי התרשם שהמערער בחר במודע שלא למסור גרסתו, וכן התרשם באופן בלתי אמצעי כי התנהגותו בדיונים מלמדת על סערת רגשות פנימית בה היה שרוי ונאבק עם עצמו האם להעיד, אם לאו, באופן ממנו למד בימ"ש קמא על חיזוק תחושת האשם בקרבו והשתדלותו לשמור על ריסון עצמי חרף מאבק פנימי זה.

בהכרעת דינו אף התייחס בימ"ש קמא במידה ניכרת לקיומם של מחדלי חקירה בתיק, ובכלל זה- השמטתם של פרטים מזהים בכל הנוגע לתיאור הקטנוע בדו"ח הפעולה של עד התביעה דניאל שרון, אולם מצא כי לא היה בהם כדי לקעקע את התשתית הראייתית של התביעה.

יש לציין כי לא נפל פגם בקביעתו זו של בימ"ש קמא, הואיל ועיון בחומר הראיות מעלה כי השוטר דניאל שרון ציין את מספר לוחית הרישוי של הקטנוע, שהינה פרט מהותי שיש בו כדי לגבור על המחדל שבאי תיעודם של פרטי זיהוי נוספים, הגם שאינו מייתרם.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו השוטר זיהה את המערער בהתאם למספר זהות, בדיקה במסוף ותמונה, באופן שאף הוא מפחית ממשקל תיאור הקטנוע.

יתרה מכך, יתר מחדלי החקירה נדחו מפני התרשמותו מעדותו של עד התביעה שנמצאה מהימנה בעיני בימ"ש קמא כאמור, שאף מציין במפורש כי חלק מהטענות הובהרו בעדותו של העד כדבעי.

אף בכל הנוגע לגזר דינו של בימ"ש קמא - לא מצאתי כי יש מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

עיון בגזר דינו של בימ"ש קמא עלה כי הינו מנומק, עולה בקנה אחד עם הוראות תיקון 113 לחוק, ושוקל את מכלול השיקולים הצריכים לעניין.

בחנית מתחמי הענישה שקבע בימ"ש קמא מעלים כי אלו סבירים, ועולים בקנה אחד עם הערכים המוגנים שבבסיס העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת, וכך אף קביעתו כי אין נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם זה.

למותר לציין כי בצדק ייחס בימ"ש משקל רב לעברו התעבורתי המכביד של המערער שצבר לחובתו 29 הרשעות קודמות, ובכלל זה עבירות נשוא התיק דנן, כאשר נדון פעמיים למאסר בפועל בשנת 2015 בגין נהיגה ללא רישיון, בגין עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה בזמן פסילה, כשמאסרים בני הפעלה תלויים ועומדים נגדו בעת ביצוע העבירות בתיק הנוכחי.

העובדה כי למערער אף עבר פלילי במגוון עבירות מחדד את היותו נעדר כל מורא מהדין ואת מסוכנותו.

יש לציין כי חרף קיומן של נסיבות לחומרא, והגם שלא קיימות כלל נסיבות לקולא בעניינו של המערער - הטיל עליו בימ"ש קמא עונש המצוי ברף הנמוך- בינוני של המתחם, גם לאחר הפעלה במצטבר של אחד מהמאסרים המותנים בעניינו, ואף ביכר להפעיל את אחד המאסרים המותנים במלואו באופן חופף.

בנסיבות אלה, סבירה היא ההחלטה להרחיק את המערער מן הכביש לתקופה ממושכת, באמצעות הטלת פסילה כפי שנקבע, והגם שמדובר בענישה חמורה - אין מדובר בחריגה באופן קיצוני ממתחם הענישה המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

6. לאור כל האמור - דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

ניתן והודע היום י' ניסן תשע"ז, 06/04/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת